

Liedmeditatie bij '*Neem mij aan zoals ik ben*'

zondag 24 mei 2020

Teun Kruijswijk Jansen

Neem mij aan zoals ik ben...

Blijkt een lied dat past bij onze tijd van nu:

geen omslag van woorden, maar een rake beweging in de
zoektocht naar wie we zijn,

wat we wel kunnen, en wat we niet kunnen,...

De vraag welke buien boven ons hoofd hangen:

wie ben ik daarin, wie kan ik zijn, wie zijn wij samen daarin?

Wie belooft god te zijn?

Dit lied is een gebed dat eerst vraagt om acceptatie.

Dat is in de christelijke traditie vaak anders.

Vaak begint het bij zonde en tekort. Eeuwenlang hebben we
geleerd dat we schuldig zijn voor God en dat we die schuld zelf
niet kunnen inlossen.

Alleen Christus heeft die schuld voor ons kunnen dragen.

Wij leven dan vervolgens uit genade alleen en mogen onze

dankbaarheid tonen.

Natuurlijk... zo kun je en mag je geloven en de geloofsweg gaan.

Maar het is een gedachtegang die voor mij teveel uitgaat van zonde en menselijk tekort, van straf en herstelbetaling, en dan wordt het een constructie.

Het leven, de dood en opstanding van Christus, en de weg die de Geest met ons gaat is wijds, ruimer, ruimte scheppend.

Van gebrokenheid naar vrede en heilheid waar wij in mee mogen doen met onze schuld en ons tekort, steeds opnieuw.

Waar we als Gods schepsel zelfs voor bestemd zijn, ondanks dat wij nu in een beslagen spiegel kijken.

In de woorden van de Psalm: we zijn van de moederborst af, we zijn *gespeende* kinderen. We zijn gelaafd door de melk, maar na en naast gestild verlangen, komt onze eigen zelfstandigheid *for better and for worse*.

Neem mij aan zoals ik ben, begint dus niet met ons menselijk tekort, maar met de vraag om acceptatie.

Het gaat om een eerlijke en eenvoudige houding ten opzichte van onszelf, maar ook ten opzichte van God.

'Neem mij aan met al het goede in mij, maar ook met mijn verdriet of schaamte, met mijn tekort.'

Het innige verlangen om te mogen worden wie we zijn, niet meer en niet minder.

Het goede hoeft niet opgeblazen te worden, maar het verkeerde evenmin.

Er hoeft niets verzwegen of ontkend te worden bij deze God.
Het gebed is een verzuchting om niet afgewezen te worden.
We hoeven niet meer te zijn dan we op dit moment (kunnen)
zijn.

Laat me niet eeuwig knokken om mijn bestaan te verdienen.

Dan: Zuiver uit wie ik zal zijn

Acceptatie zou toch betekenen dat het blijft bij wie ik ben?

Als je iets accepteert lijkt dat op stilstand: 't is nou eenmaal
zo. Zo ben ik nou eenmaal.

Maar het gaat hier juist andersom: met de acceptatie kun je
pas goed verder!

Het verlangen groeit door dit vertrouwen om werkelijk een
nieuwe mens te worden.

Uitzuiveren wie je zult zijn heeft iets van een zeef: zoals een
kind in een zandbak grote en kleine korrels met een zeef kan
scheiden, zo kun je hierin lezen dat we ballast achter ons
kunnen laten en dat God in ons werkt in datgene wat ons
werkelijke zelf is.

Het is ook overgave: we laten het uiteindelijk aan God over.

Let go let God.

Het is het vertrouwen dat we hebben dat God
het beste met ons voor heeft en het beste uit ons wil halen.
Niet vanuit de notie van erfzonde groeit de nieuwe mens,
maar vanuit de erfzegen.

Druk Uw zegel op mijn ziel en leef in mij:

Dat is de uitnodiging aan God om binnen te komen,
om in mij te komen wonen.

Een oplopende lijn van groei naar God toe: vanuit de acceptatie
groeit de nieuwe mens meer en meer naar Hem toe.

God leef in mij, leef in ons!

Het verlangen groeit om werkelijk een nieuwe mens te worden.

Iemand schreef: op dit moment hebben we best wel wat aan
elkaar - en God - uit te leggen.

Onze mondiale expansie, ons streven naar meer en groter,
maar ook de steeds meer zichtbare kloof tussen "have" en de
"have not" doet een beroep op ons.

Willen we met recht een beroep kunnen doen op de liefde van
God, dan mogen we een tandje bijzetten. Ook al is dat
onvoldoende. We weten ons uiteindelijk geborgen in de liefde
van God.

Gods liefde stemt niet bitter niet machteloos.

Het verlangen naar een wereld van vrede, brood dat we delen,
schuld die we vergeven, stimuleert ons om de werkelijkheid vol
kortzichtig egoïsme niet als onveranderbaar te zien.

Als wij nu in staat zijn om ons leven van de ene op de andere
dag aan te passen aan een grillig en soms dodelijk virus, zou
het dan ook niet lukken om de strijd tegen de honger en de
uitputting van de aarde serieus aan te vatten?

Zo is *'Take oh take me as I am'* een eenvoudig lied
waarin de bede wordt uitgedrukt om geaccepteerd te worden.

Dan te mogen groeien in de navolging van Jezus Christus
die ruimte voor en in ons maakt.

Om ten slotte de heilige Geest in ons leven toe te laten:

ik mag iemand zijn in Gods Schepping.

Niet in de nacht van duist're domeinen,

niet in een hemel lichtjaren weg,

hier in dit huis is nieuw licht gaan schijnen,

hier is het koninkrijk, dit is de dag.

bronnen:

reacties op dit lied vanuit de Iona-regiogroep Utrechtse Heuvelrug

Zalige Eenvoud, Hinne Wagenaar, Jorwerd 2019